

El cantautor publica 'Cançons d'amor i droga' amb lletres del poeta i pintor Pepe Sales

Albert Pla: "La condició de 'ionqui' fa que no et valorin com a persona"

Pere Pons
BARCELONA

El cantautor Albert Pla acaba de publicar en un CD doble els dinou temes en català i dotze en castellà que vertebraren el muntatge de 'Cançons d'amor i droga'.

Un espectacle inspirat en les poesies i les cançons de l'artista Pepe Sales (mort de sida el 1944) que ha inaugurat la temporada a l'Espai Lliure i que des d'ara fins al maig del 2004 estarà de gira per la resta de l'Estat i Amèrica Llatina.

"Este disco contiene lenguaje que puede resultar ofensivo. Las canciones que se incluyen son la expresión libre y artística del intérprete y el autor". Aquesta advertència enganxada a la portada del disc amb un adhesiu vermell -i escrita només en castellà, quan des del títol fins a les tres quartes part del repertori del disc són en català- és el primer que crida l'atenció quan un té entre les mans el nou treball discogràfic del controvertit cantautor de Sabadell. Ell mateix va ser el primer sorprès quan la va veure. "Com és norma en aquests casos, ningú et diu res, sembla que tot va bé i de sobte et trobes amb empastifades com aquesta. És clar que no avancem gens, encara que en l'època dels socialistes el que passava directament és que no em deixaven gravar les cançons tal com jo volia. Ara, com a mínim, em deixen gravar el que vull i posen aquest punt vermell, que ve a ser com els dos rombes del franquisme quan consideraven que la pel·lícula no era apta per a tots els públics", comenta. Tot i ser més estudiat pels assessors legals que no pas pels creatius artístics de la seva companyia discogràfica, Albert Pla també ha comprovat en els darrers temps que determinats condicionants i actituds censors no són una exclusiva del sector musical.

"Fa poc em van dir que a l'últim film de Joaquim Jordà que es va projectar al Festival de Sant Sebastià també van incloure uns pips sobre la meua banda sonora", explica. "A part que ningú em va informar de res, trobo absolutament fora de lloc que m'encarreguin unes cançons per a una pel·lícula que tracta sobre la pederàstia i que llavors es dediquin a mutilar la meua feina perquè hi ha expressions o paraules que consi-

Albert Pla s'ha compenetrat amb els textos de Sales

deren malsonants", declara.

Una consternació que, segons el mateix Pla, comparteix amb el director del film, que s'ha vist obligat a col·locar aquests pips per exigències de la productora. En el cas del disc, resulta si més no curiós que els assessors jurídics d'Ariola vetllin amb tant de zel per la salvaguarda de la moral i els bons costums però no tinguin cap problema a l'hora d'adjudicar l'autoria musical del tema *New York* al seu artista, quan en realitat es tracta d'un sampler de la cançó *Superfreaky Memories*, del

grup Luna. "Vam avisar-los que s'havien de gestionar els drets d'aquest sampler i ho vam deixar a les seves mans. Ells fins i tot ens van comentar que era el tema que més els agradava com a single. Però ara, quan he vist als crèdits que enlloc figurava el nom de Luna, m'he quedat de pedra", precisa.

Finalment, pel que fa a l'esperit d'aquest nou llançament discogràfic d'Albert Pla, convé apuntar que el seu format doble respon a un primer CD amb 19 temes íntegrament en català i un segon que amb el títol d'*Un*

regalito para Espanya conté 12 temes en castellà, dels quals només 4 poden considerar-se versions de l'original en català.

D'altra banda, la crua portada de David Sáenz de Buruoga, amb una xeringa com a retolador i uns ganxos de carnisser que sostenen els textos amb les lletres, és una perfecta il·lustració del caràcter punyent i sense concessions que transmet un disc en què conviuen la tendresa i la tragèdia, l'humor i l'esgarripança amb igual dosi d'intensitat i transgressió. Un disc sense fissures, de vegades fins i tot asfixiant, que retrata els pensaments més íntims i descarnats d'un Pepe Sales que va ser menystingut en el seu temps, encara que part de la seva obra pictòrica s'arribés a exposar i que el desaparegut grup Bocanegra utilitzés part dels seus textos per fer-ne cançons.

"Quan vaig conèixer Pepe Sales no sabia que la seva vinculació amb Bocanegra fos com a membre del grup sinó més aviat com un personatge que escrivia cançons per a ells", comenta Pla. El que sí que considera Albert Pla és que el món que retraten les cançons farcides de referències a l'heroïna "fa que el disc sigui molt anys vuitanta" i no comparteix que la seva elecció del tema tingui res a veure amb l'enfrontament, a manera de teràpia, amb una etapa de la seva pròpia vida. "Els de la meua generació cap amunt hem viscut més directament o indirectament aquest tipus d'experiències i crec que els textos de Sales m'oferien l'oportunitat de retratar-la amb una veracitat irrefutable", comenta.

Pel que fa a l'aura d'artista maleït que plana sobre el nom de Sales, Pla es lamenta que "sembla que resulta inevitable que quan un es converteix en un ionqui automàticament no se'l valora com a persona i tot el que pugui fer al marge de punxar-se no es té en consideració".

Toni Xuclà dirigeix 'Cante al plaer de viure', mirada a les músiques d'arrel tradicional

T.V.
BARCELONA

Cante al plaer de viure és el nou espectacle que l'incansable Taller de Músics de Barcelona ha posat en solfa i que s'estrena dissabte que ve en el marc de la Fira d'Espectacles d'Arrel Tradicional de Manresa. El muntatge sorgeix de la voluntat del responsable de Socatalà, Bienve Moya, i del director del Taller de Músics, Lluís Cabrera, de recuperar els sons de les músiques que banyen el Mediterrani: "No era possible que el flamenc es desenvolupés al marge de totes aquestes músiques", conclou Cabrera. Amb aquest propòsit, el director musical Toni Xuclà i el director d'escena Pere Sagristà han donat a llum un espectacle que, en paraules de Xuclà, "no és un treball etnomusicològic sinó que pretén fer música d'avui a partir de músiques tradicionals". *Cante al plaer de viure* consta de dinou temes acompanyats per instruments avui en dia força en desús, interpretats per artistes com Miquel Gil, Josep Aparicio, Carles Juste (Betoven), Carmen Corpas i Lídia Pujol. La cantora de flamenc Carmen Corpas explica molt gràficament quin és l'esperit de l'espectacle: "El flamenc és un art tan gran que s'ha de transmetre més enllà de qualsevol frontera". Lídia Pujol explica que aquesta experiència li ha fet descobrir cançons en principi molt allunyades del seu món però que ha aconseguit fer seves perquè expliquen "històries surrealistes que reflecteixen un món demencial però real". El Taller de Músics té també previst editar abans de Nadal el disc de Miguel Poveda *Poemas del exilio de Rafael Alberti*, que es va enregistrar durant la interpretació que el cantautor català va fer a l'Auditori.

POP-ROCK

Björn Again

Pop clons

J.M. Hernández Ripoll

BJÖRN AGAIN. BARCELONA, BIKINI, 24 D'OCTUBRE.

Són pop clons i ofereixen un concert que és pur entreteniment. Així, per veure'l menjant crispetes i movent els malucs. Els Björn Again han fet de l'art de la còpia una manera de viure i, pel que es veu a la seva web, per viure molt bé, prou bé per poder oferir més d'un centenar de bolos a l'any per quatre continents. El quartet, acompanyat d'un baixista i d'un bateria, ha fet dels Abba la seva raó de ser i existir. I, a falta dels originals, no queda més remei que conformar-se amb les imitacions.

Un públic sorprenentment heterogeni va omplir el Bikini per veure aquesta actuació dels Björn Again inclosa dins dels actes de celebració del 50 aniversari de la sala. Vestits ells amb els seus kimons brodats i elles amb unes suggerents microbatetes, el concert va ser un repàs exhaustiu dels *greatest hits* dels desapareguts suecs. Així, un darrere l'altre: *Waterloo*, *Knowing Me, Knowing You*, *Voulez vous*, *Chiquitita*, *Super Trouper*, *The Chance on Me*, *Mamma mia*, *Fernando*, *Dancing Queen* i *Thank You for the Music*, interpretats amb les mateixes harmonies de teclats però amb una guitarra lleugerament més dura que l'original. Una duresa que es nota les dues vegades que els Björn Again abandonen el guió Abba per versionar Police i Bon Jovi.

No hi ha res més. Poca cosa es pot afegir, si no és que la clon d'Agnetha canta millor que la de Frida, o que la coreografia i el vestuari estan igualment inspirats en uns Abba que passaran a la història com un dels grups més milionaris en vendes del segle XX. Un quartet reconverit en una de les icones més contundents de l'univers pop.